

Bruselj, 21. marec 2018
(OR. en)

7407/18

**Medinstitucionalna zadeva:
2018/0060 (COD)**

JAI 246
JUSTCIV 70
EF 86
EJUSTICE 19
ECOFIN 271
DRS 16
COMPET 177
EMPL 121
SOC 161
CODEC 429
IA 73

PREDLOG

Pošiljatelj:	za generalnega sekretarja Evropske komisije: direktor Jordi AYET PUIGARNAU
Datum prejema:	14. marec 2018
Prejemnik:	generalni sekretar Sveta Evropske unije Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN
Št. dok. Kom.:	COM(2018) 134 final
Zadeva:	Predlog UREDBE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 glede minimalnega kritja izgub za nedonosne izpostavljenosti

V prilogi vam pošiljamo dokument COM(2018) 134 final.

Priloga: COM(2018) 134 final

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 14.3.2018
COM(2018) 134 final

2018/0060 (COD)

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 glede minimalnega kritja izgub za nedonosne izpostavljenosti

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2018) 73 final} - {SWD(2018) 74 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Ta predlog je pomemben del prizadevanj za krepitev evropske ekonomske in monetarne unije (EMU). Bolj povezan finančni sistem bo okrepil odpornost EMU na škodljive pretrese, tako da bo olajšal čezmejno delitev tveganj v zasebnem sektorju, hkrati pa zmanjšal potrebo po javni delitvi tveganj. Da bi EU lahko dosegla te cilje, mora zdaj dokončati bančno unijo in vzpostaviti vse gradnike za unijo kapitalskih trgov. V sporočilu Komisije z dne 11. oktobra 2017¹ je bila nakazana pot do dokončanja bančne unije s hkratnim spodbujanjem zmanjševanja tveganj in delitve tveganj, kar je bilo del načrta za krepitev EMU, ki ga je Komisija predstavila 6. decembra 2017².

Obnavljanje velikega obsega nedonosnih kreditov in nedonosnih izpostavljenosti³ ter njihovega morebitnega kopičenja v prihodnosti je pomemben del prizadevanj Unije, da bi še zmanjšali tveganja v bančnem sistemu in omogočili bankam, da se posvetijo kreditiranju podjetij in državljanov. V razpravah, ki potekajo v Svetu, se je potrdilo, da je za dokončanje bančne unije, ki je glavna prednostna naloga v Agendi voditeljev, bistvenega pomena napredek pri reševanju nedonosnih kreditov.

Velik obseg nedonosnih kreditov lahko vpliva na uspešnost bank na dva glavna načina. Prvič: nedonosni krediti lahko banki ustvarijo manj prihodkov od donosnih kreditov, s čimer zmanjšajo dobičkonosnost banke in lahko povzročijo izgube, ki zmanjšajo njen kapital. Ti učinki lahko v najhujših primerih ogrozijo vzdržnost banke in lahko imajo posledice za finančno stabilnost. Drugič, za nedonosne kredite je treba nameniti veliko sredstev banke, tako v smislu kadrov kot finančnih virov. To zmanjšuje njeno zmožnost kreditiranja, tudi malih in srednjih podjetij.

Manjša ponudba kreditov posebej prizadene mala in srednja podjetja, saj so veliko bolj odvisna od bančnih kreditov kot velika podjetja, to pa vpliva na gospodarsko rast in ustvarjanje delovnih mest. Bančni krediti so pogosto predragi, na obseg bančnih kreditov za mala in srednja podjetja pa je močno vplivala finančna kriza leta 2008. To ovira razvoj in gospodarsko rast malih in srednjih podjetij.

¹ Sporočilo Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropski centralni banki, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij o dokončanju bančne unije, COM(2017) 592 final, 11. oktober 2017.

² Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu, Svetu in Evropski centralni banki – nadaljnji koraki za dokončanje evropske ekonomske in monetarne unije: načrt, COM(2017) 821 final, 6. december 2017.

³ Nedonosne izpostavljenosti zajemajo nedonosne kredite, nedonosne dolžniške vrednostne papirje in nedonosne zunajbilančne postavke. Največji delež nedonosnih izpostavljenosti so nedonosni krediti, ta izraz pa se pogosto uporablja za označevanje celotnega pojma. Nedonosni krediti so krediti, pri katerih kreditojemalec s težavo plačuje obroke za obresti ali glavnico. Če je z obrokom v zaostanku več kot 90 dni od dneva zapadlosti ali če se oceni, da kreditojemalec kredita verjetno ne bo odplačal, se kredit razvrsti kot nedonosni kredit.

Med gradniki dobro delujoče unije kapitalskih trgov so tudi dobro razviti sekundarni trgi za nedonosne kredite⁴. Eden od glavnih ciljev vzpostavitve unije kapitalskih trgov, ki si jo je Komisija zadala kot prednostno nalogo, je zagotovitev novih virov financiranja za podjetja, mala in srednja podjetja ter zlasti hitro rastoča inovativna podjetja v EU. V ospredju projekta unije kapitalskih trgov je sicer lažji dostop do nebančnega financiranja in njegova diverzifikacija za podjetja v EU, vendar se v njem priznava tudi pomembna vloga bank pri financiranju gospodarstva EU. Zato je namen enega od delovnih procesov za unijo kapitalskih trgov okrepiti zmožnost bank, da kreditirajo podjetja, tudi tako, da bi jim zagotovili boljše možnosti za poplačilo iz naslova zavarovanja s premoženjem, zastavljenega za kredite.

Visoko stopnjo nedonosnih kreditov je treba reševati s celostnim pristopom. Čeprav so za reševanje problema visoke stopnje nedonosnih kreditov odgovorne predvsem banke in države članice⁵, ima zmanjšanje sedanjega obsega nedonosnih kreditov in preprečevanje pretiranega kopičenja nedonosnih kreditov v prihodnje glede na medsebojno povezanost bančnega sistema EU, zlasti tistega v euroobmočju, nedvomno tudi evropsko razsežnost. Zlasti obstaja možnost pomembnih učinkov prelivanja iz držav članic z visoko stopnjo nedonosnih kreditov v gospodarstvo EU kot celoto, tako v smislu finančne stabilnosti kot gospodarske rasti.

Potreba po odločnem in celostnem ukrepanju je bila priznana v akcijskem načrtu za reševanje problema nedonosnih kreditov v Evropi, ki ga je 11. julija 2017 podprl Svet ECOFIN. V akcijskem načrtu je podan celosten pristop s poudarkom na kombinaciji dopolnjujočih se ukrepov politike na štirih področjih: Ta so: (i) nadzor in regulacija bank, (ii) reforma okvirov za prestrukturiranje, insolventnost in izterjavo dolgov, (iii) razvoj sekundarnih trgov za prizadeto premoženje ter (iv) spodbujanje prestrukturiranja bančnega sistema. Ukrepe na teh področjih bi bilo treba sprejeti na nacionalni ravni in na ravni Unije, kadar je to primerno. Nekateri ukrepi bodo močnejše vplivali na oceno tveganja pri dajanju kreditov v bankah, drugi bodo ustvarili ugodne pogoje za hitro prepoznavanje in boljše upravljanje nedonosnih kreditov, nadaljnji ukrepi pa bodo povečali tržno vrednost takih nedonosnih kreditov. Ukrepi se medsebojno podpirajo in ne bi bili dovolj učinkoviti, če bi jih uporabili ločeno.

Ta predlog skupaj z drugimi ukrepi, ki jih predstavlja Komisija, ter ukrepi enotnega mehanizma nadzora in evropskega bančnega organa so ključne sestavine teh prizadevanj. Komisija s kombinacijo več ukrepov, ki se medsebojno dopolnjujejo, pomaga pri ustvarjanju primerne okolja za banke, da bodo lahko reševale nedonosne kredite v svojih bilancah in zmanjšale tveganje prihodnjega kopičenja nedonosnih kreditov.

Če bodo novi krediti postali nedonosni, bodo morale banke rezervirati dovolj virov, ustvariti ustrezne spodbude za reševanje nedonosnih kreditov v zgodnji fazi in preprečevati kopičenje nedonosnih kreditov.

Če krediti postanejo nedonosni, bodo učinkovitejši mehanizmi izvrševanja za zavarovane kredite bankam omogočili, da rešujejo nedonosne kredite, ob upoštevanju ustreznih zaščitnih ukrepov za dolžnike.

⁴ Sporočilo Evropske Komisije Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij: Dokončanje unije kapitalskih trgov do leta 2019 – čas za pospešitev izvajanja, COM(2018) 114.

⁵ Komisija je pri zadevnih državah članicah to problematiko dosledno omenjala v okviru evropskega semestra.

Če pa bi obseg nedonosnih kreditov vendarle preveč narasel, kot se je zdaj zgodilo v nekaterih bankah in državah članicah, jih bodo banke lahko prodale drugim tržnim udeležencem na učinkovitih, konkurenčnih in preglednih sekundarnih trgih. Pri tem jih bodo usmerjali nadzorniki na podlagi svojih pooblastil, ki veljajo posebej za banke, t. i. pooblastil 2. stebra, v skladu z direktivo o kapitalskih zahtevah⁶. Kjer so nedonosni krediti postali pomemben problem širših razsežnosti, lahko države članice ustanovijo nacionalne družbe za upravljanje ali uvedejo druge ukrepe v okviru sedanjih pravil o državni pomoči in reševanju bank.

V tem predlogu je določen obvezni bonitetni varovalni mehanizem pred pretiranim kopičenjem nedonosnih kreditov brez zadostnega kritja izgub v bančnih bilancah. Ta ukrep se dopolnjuje z več drugimi danes predstavljenimi ukrepi iz sporočila Komisije z naslovom Drugo poročilo o napredku pri zmanjševanju obsega slabih posojil v Evropi⁷. Da bi pomagala bankam pri boljšem upravljanju nedonosnih kreditov, Komisija podaja tudi ločen predlog, s katerim (i) se krepi zaščita zavarovanih upnikov, saj bodo imeli na voljo učinkovitejše metode za izvensodno izterjavo svojih sredstev iz zavarovanih kreditov poslovnim kreditorejalcem, in (ii) se odstranjujejo nepotrebne ovire za servisiranje kreditov s strani tretjih oseb in prenos kreditov za nadaljnji razvoj sekundarnih trgov nedonosnih kreditov. V njem so tudi navodila za države članice o tem, kako lahko, če je ustrezno, ustanovijo nacionalne družbe za upravljanje ob zagotavljanju popolne skladnosti s pravili EU o bančništvu in državni pomoči. V načrtu za družbe za upravljanje so praktična priporočila za zasnovo in ustanovitev družb za upravljanje na nacionalni ravni, ki izhajajo iz dobrih praks na podlagi preteklih izkušenj držav članic⁸.

Pobudi se medsebojno podpirata. Obvezni bonitetni varovalni mehanizem zagotavlja zadostno kritje prihodnjih nedonosnih kreditov, kar bo olajšalo njihovo reševanje ali prodajo. Načrt za družbe za upravljanje je lahko državam članicam, ki tako želijo, v pomoč pri prestrukturiranju bank z ustanovitvijo družb za upravljanje, ki se ukvarjajo z nedonosnimi krediti. Te učinke dopolnjuje spodbujanje nadaljnjega razvoja sekundarnih trgov nedonosnih kreditov, saj bodo ti zagotovili več konkurence pri povpraševanju po nedonosnih kreditih in povečali njihovo tržno vrednost. Poleg tega se s pospešenim uveljavljanjem pravic iz zavarovanja s premoženjem, ki je hiter mehanizem za poplačilo zneskov iz naslova zavarovanja, zmanjšujejo stroški reševanja nedonosnih kreditov.

⁶ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013, UL L 176, str. 338.

⁷ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropski centralni banki – drugo poročilo o napredku pri zmanjšanju obsega slabih posojil v Evropi. Vstavite številko COM, ko bo na razpolago.

⁸ Vstavite številko SWD, ko bo na razpolago.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Za nedonosne izpostavljenosti je treba oblikovati rezervacije v skladu z računovodskim okvirom, ki se uporablja. Novi mednarodni standard računovodskega poročanja (MSRP) 9, ki se v EU uporablja od 1. januarja 2018, naj bi pripomogel k reševanju težav z zaostalimi ali nezadostnimi rezervacijami, saj deluje na podlagi „pričakovane izgube“. Toda z novim standardom se glede finančnih sredstev, ki so postala nedonosna, uvajajo le omejene spremembe. Poleg tega računovodski standardi, tudi MSRP 9, določajo splošna načela in pristope za določanje rezervacij za kreditne izgube, ne pa podrobnih pravil. Čeprav so za uporabo računovodskih standardov na voljo navodila, se v njih na splošno dopušča prosta presoja pri določanju pričakovanih kreditnih izgub iz donosnih in nedonosnih izpostavljenosti, med drugim glede ocenjenih prihodnjih denarnih tokov iz zavarovanja s premoženjem ali jamstev, torej tudi pri določanju višine rezervacij.

V okviru 2. stebra bonitetnega okvira, vzpostavljenega v direktivi o kapitalskih zahtevah, lahko pristojni organi (tj. nadzornik) vplivajo na politiko oblikovanja rezervacij institucije in zahtevajo posebne popravke izračuna kapitala za vsak primer posebej⁹. Ukrepi 2. stebra se uporabijo po presoji pristojnega organa in za vsak primer posebej, in sicer, ko je bilo ocenjeno, da je politika oblikovanja rezervacij institucije po nadzornikovem mnenju neustrezna ali premalo preudarna.

Za izgube iz kreditnih izpostavljenosti (tudi slabih dolgov) veljajo torej tako računovodski standardi kot tudi bonitetni predpisi. Toda niti računovodstvo niti bonitetni okvir trenutno ne določata skupne minimalne obravnave, ki bi učinkovito preprečila kopičenje slabih dolgov z nezadostnim kritjem.

Svet je v svojem akcijskem načrtu Komisijo pozval, da „preuči možnosti za vzpostavitev bonitetnih podpornih mehanizmov za primer morebitnega nezadostnega oblikovanja oslabitev in rezervacij, ki bi se uporabljali za novo odobrena posojila; ti podporni mehanizmi, predpisani z zakonodajo, bi lahko bili oblikovani kot obvezni bonitetni odbitki od lastnih sredstev slabih posojil na podlagi ocene najustreznejših umeritev v skladu z mednarodno prakso.“

Za nedonosne izpostavljenosti, za katere niso oblikovane zadostne rezervacije, je verjetneje, da bodo ostajale v bančnih bilancah, saj se bodo banke skušale izogniti pripoznanju izgube ali ga odložiti (s pristopom po načelu „bomo videli, kaj bo“). Prestrukturiranje dolga in prodajo sredstev močno ovirajo prenizke rezervacije in restrukturiranje izgub, saj lahko banke odložijo prestrukturiranje ali se razdolžijo, da bi se izognile pripoznanju izgub. Pokazalo se je, da zamude pri pripoznanju izgub prispevajo k zmanjšanju kreditiranja, saj so banke zaradi njih še pod večjim pritiskom, da bi povečale rezervacije v izjemnih razmerah (tj. ko se izgube uresničijo in regulativne zahteve glede kapitala postanejo najbolj zavezujoče).

Komisija je v odgovor na poziv Sveta ECOFIN izvedla usmerjeno posvetovanje in oceno učinka ter ugotovila, da je uvedba minimalne bonitetne obravnave, ki bi delovala kot obvezno varovalo za novoizdane izpostavljenosti, ki pozneje postanejo nedonosne, primerno sredstvo za preprečitev kopičenja nedonosnih kreditov v prihodnje. S predlaganimi spremembami

⁹ Komisija je področje teh pooblastil pojasnila v svojem poročilu o pregledu delovanja enotnega mehanizma nadzora, COM(2017) 591 final.

uredbe o kapitalskih zahtevah¹⁰, ki se neposredno uporablja v vseh institucijah v EU, je bil vzpostavljen okvir za bonitetni varovalni mehanizem za novoizdane izpostavljenosti, ki postanejo nedonosne, v obliki časovno omejenih bonitetnih odbitkov od kapitala. Cilj tega varovala je:

- zmanjšati tveganja za finančno stabilnost zaradi velikega obsega nedonosnih izpostavljenosti z nezadostnim kritjem, in sicer s preprečitvijo kopičenja tovrstnih nedonosnih izpostavljenosti, pri katerih bi lahko v izjemnih tržnih pogojih prišlo do prelivanja, in
- zagotoviti, da lahko institucije v zadostni meri krijejo izgube za nedonosne izpostavljenosti, s čimer bodo v izjemnih razmerah varovale svojo dobičkonosnost, kapital in stroške financiranja. Tako bi bilo tudi gospodinjstvom in podjetjem zagotovljeno stabilno financiranje, ki bi bilo manj odvisno od konjunktura.

To varovalo bi dopolnilo (i) uporabo računovodskih standardov glede oblikovanja rezervacij za nedonosne izpostavljenosti in (ii) uporabo obstoječih nadzornih pooblastil 2. stebra, potem ko je pristojni organ ocenil vsak primer posebej.

Institucije bodo morale torej še naprej pripoznavati rezervacije v skladu s svojo oceno in računovodskimi standardi, ki se uporabljajo. Te rezervacije, vključno z možnimi povečanja zaradi MSRP 9, bodo v celoti upoštevane za namene bonitetnega varovalnega mehanizma. Če seštevek rezervacij in drugih popravkov ne bi zadostoval za pokritje izgub iz nedonosnih izpostavljenosti do skupne minimalne ravni, bi se uporabil bonitetni varovalni mehanizem in bi bilo treba razliko odbiti od postavk navadnega lastniškega temeljnega kapitala. Kjer pristojni organi po preučitvi vsakega primera posebej ugotovijo, da kljub uporabi bonitetnega varovalnega mehanizma za nedonosne izpostavljenosti v skladu s to uredbo nedonosne izpostavljenosti konkretne institucije nimajo zadostnega kritja, lahko uporabijo svoja nadzorna pooblastila 2. stebra.

Da bi zagotovili doslednost bonitetnega okvira, predlagana obravnava v okviru 1. stebra izhaja iz opredelitev pojmov in konceptov, ki se že uporabljajo za namene nadzornega poročanja. Koncept nedonosnih izpostavljenosti, ki se uvaja s temi spremembami, kot tudi merila v zvezi z restrukturiranjem, je skladen s konceptom iz Izvedbene uredbe Komisije (EU) št. 680/2014¹¹, ki se že splošno uporablja za namene nadzornega poročanja.

Kjer je potrebno zaradi doslednosti, so predlagane tudi spremembe ustreznih določb uredbe o kapitalskih zahtevah.

• **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Več kot pet let potem, ko so se evropski voditelji držav in vlad dogovorili o ustanovitvi bančne unije, sta vzpostavljena dva stebra bančne unije – enotni nadzor in reševanje – ki temeljita na trdnih temeljih enotnih pravil za vse institucije EU. Dosežen je bil sicer velik napredek, toda potrebni so nadaljnji koraki za dokončanje bančne unije, med njimi vzpostavitev enotnega sistema jamstva za vloge, kot je bil predstavljen v sporočilu iz oktobra 2017 in načrtu iz decembra 2017.

¹⁰ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012, UL L 176, 27.6.2013, str. 1.

¹¹ Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 680/2014 z dne 16. aprila 2014 o določitvi izvedbenih tehničnih standardov v zvezi z nadzorniškimi poročanjem institucij v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 191, 28.6.2014, str. 1).

Poleg celovitega svežnja reform, ki ga je Komisija predlagala novembra 2016 („sveženj o bančni reformi“), je predlagani bonitetni varovalni mehanizem eden od ukrepov za zmanjševanje tveganj, potrebnih za okrepitev odpornosti bančnega sektorja, hkrati s postopno uvedbo evropskega sistema jamstva za vloge (EDIS). Namen teh ukrepov je tudi zagotoviti stalna enotna pravila za vse institucije EU ne glede na to, ali so znotraj ali zunaj bančne unije. Splošni cilji te pobude, kot so opisani zgoraj, so v celoti skladni s temeljnimi cilji EU, ki so spodbujati finančno stabilnost, zmanjševati verjetnost in obseg pomoči davkoplačevalcev v primeru, ko se institucija rešuje, kot tudi prispevati k usklajenemu in trajnostnemu financiranju gospodarske dejavnosti, kar vodi do višje stopnje konkurenčnosti in varstva potrošnikov.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

• Pravna podlaga

Pravna podlaga predlaganih sprememb je enaka kot za spremembo zakonodajnega akta, tj. člen 114 PDEU.

• Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)

Sedanji bonitetni okvir EU ne določa harmonizirane bonitetne obravnave v zvezi z nedonosnimi izpostavljenostmi. Zato se dejansko kritje izgub razlikuje od banke do banke v različnih jurisdikcijah, tudi če nosijo enaka povezana tveganja. To lahko omeji primerljivost kapitalskih količnikov in okrne njihovo zanesljivost. Za banke, ki imajo enak profil tveganja in uporabljajo isto valuto, bi veljali različni pogoji za financiranje glede na to, kje v Uniji se nahajajo. Tako nastaja dodatna finančna razdrobljenost, ki je ovira za eno od najpomembnejših prednosti notranjega trga, namreč čezmejno diverzifikacijo in delitev gospodarskih tveganj.

Toda države članice lahko uvedejo splošno veljavne in zakonsko zavezujoče zahteve za rezervacije samo v omejenem obsegu. Npr. priprava MSRP je v pristojnosti Upravnega odbora za mednarodne računovodske standarde. Kar zadeva bonitetno obravnavo, velja za minimalne zahteve, ki se neposredno uporabljajo v institucijah (tudi za nedonosne izpostavljenosti, kot so odbitki od kapitala), največja možna harmonizacija na vsem notranjem trgu.

Pristojni organi, ki so odgovorni za nadzor nad institucijami v EU, so pooblaščen, da vplivajo na politiko oblikovanja rezerv v institucijah in da zahtevajo posebne popravke kapitala za vsak primer posebej v skladu z 2. stebrom okvira, pri čemer upoštevajo poseben položaj institucije. Toda ne morejo zahtevati harmonizirane (minimalne) obravnave v vseh državah članicah in institucijah in ne morejo učinkovito sistematično po vsej EU odpravljati potenciala za prenizko oblikovanje rezervacij za nedonosne izpostavljenosti.

Cilj predlaganih ukrepov je dopolniti zakonodajo EU. To je mogoče najbolje doseči na ravni EU in ne z različnimi nacionalnimi ali nadzornimi ukrepi. Zakonodajno ukrepanje na ravni EU bo prineslo harmonizirano obravnavo, v skladu s katero bodo morale vse institucije s sedežem v EU kriti izgube iz novoizdanih izpostavljenosti, ki postanejo nedonosne, na skupni minimalni bonitetni ravni. Tak bonitetni varovalni mehanizem bi po vsej EU samodejno zavrnil kopičenje prihodnjih nedonosnih izpostavljenosti brez zadostnega kritja za izgube iz kreditov in tako okrepil finančno trdnost bank in njihovo sposobnost kreditiranja. Z ukrepanjem po vsej EU se bo zmanjšala možnost učinkov prelivanja znotraj Unije. Pripomglo bo tudi k uspešnejšemu zmanjševanju tveganj in zagotovilo enake konkurenčne pogoje na notranjem trgu, saj bo postavilo vse banke v enoten položaj glede bonitetne obravnave nedonosnih

izpostavljenosti, zmanjšalo nepotrebne razlike v bančnih praksah, izboljšalo primerljivost, omogočilo tržno disciplino in spodbujalo tržno zaupanje.

- **Sorazmernost**

Sorazmernost je sestavni del ocene učinka, ki je priložena predlogu. Vse predlagane možnosti so bile posamično ocenjene glede na cilj sorazmernosti, poleg tega pa je bila analizirana tudi premajhna sorazmernost sedanjih pravil, da bi zmanjšali upravne stroške in stroške zagotavljanja skladnosti na najnižjo možno mero ter hkrati zagotovili skupno obravnavo po vsej Uniji.

V predlogu je predstavljena harmonizirana obravnava nedonosnih izpostavljenosti za bonitetne namene, da bi zagotovili, da bodo imele vse institucije v EU minimalno raven kritja za svoja tveganja v zvezi z nedonosnimi izpostavljenostmi. V zahtevah za minimalno kritje, ki se uporabljajo, se upošteva, kako dolgo je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna, razlikuje se med nezavarovanimi in zavarovanimi nedonosnimi izpostavljenostmi, pa tudi med nedonosnimi izpostavljenostmi, pri katerih je dolжник v zamudi nad 90 dni, in drugimi nedonosnimi izpostavljenostmi. Predlagana obravnava je torej sorazmerna z različnimi značilnostmi tveganja, ki jih lahko imajo nedonosne izpostavljenosti, hkrati pa še vedno omogoča razmeroma preprost pristop, ki ga je mogoče brez težav povsod uporabiti. Najbolj sorazmerno sredstvo, s katerim bi zagotovili enake konkurenčne pogoje, zmanjšali regulativno zapletenost, preprečili nastajanje nepotrebni stroškov zagotavljanja skladnosti (zlasti pri čezmejnih dejavnostih), spodbudili nadaljnjo integracijo na trgu EU in prispevali k odpravljanju možnosti za regulativno arbitražo, je sprememba obstoječih pravil EU o kapitalskih zahtevah.

- **Izbira instrumenta**

Predlaga se, da se ukrepi izvedejo s spremembo Uredbe (EU) št. 575/2013, saj se nanašajo na sedanje določbe navedene uredbe, zlasti glede izračuna kapitala, oziroma jih razvijajo.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

- **Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi**

Komisija je novembra 2017 priredila usmerjeno posvetovanje, da bi ocenila, ali je primerno uvesti bonitetni varovalni mehanizem za reševanje problema prenizkega oblikovanja rezervacij za nedonosne izpostavljenosti.

Cilj posvetovanja je bil zbrati mnenja zasebnih in javnih zainteresiranih strani o izvedljivosti bonitetnega varovalnega mehanizma, njegovi možni zasnovi in morebitnih nenameranih posledicah. Vprašanja so zajemala vse tri možnosti politike, analizirane v oceni učinka, ki je bila opravljena po posvetovanju.

V posvetovanje so se lahko vključile vse zainteresirane strani. Večina odgovorov je prišla iz bank ali bančnih združenj, nekaj pa tudi od nadzornikov. Skupno je bilo prejetih 38 odgovorov: 29 od zasebnih zainteresiranih strani (med njimi enega zasebnega posameznika) in 9 od javnih zainteresiranih strani. Večina odgovorov je bila prejetih iz držav članic z najvišjimi deleži nedonosnih izpostavljenosti.

Glede zasnove bonitetnega varovalnega mehanizma je bila večina zainteresiranih strani naklonjena načinu postopnega povečevanja odbitka, saj bi bila tako bolj priznana zgodnja

poplačila iz naslova kreditov. Ta možnost je upoštevana v predlogu. Nekateri so se zavzemali za razlikovanje med nedonosnimi izpostavljenostmi, pri katerih dolžnik še vedno odplačuje svoje obveznosti, in nedonosnimi izpostavljenostmi, pri katerih je dolžnik plačilno nesposoben. To je bilo vključeno v predlog.

Odgovori iz posvetovanja so povzeti v Prilogi 2 k oceni učinka.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Komisija je prosila za mnenje evropskega bančnega organa (EBA), ki se je kljub kratkemu roku odzval na zaprosilo za nasvet glede učinka morebitnega bonitetnega varovalnega mehanizma. Ocene EBA so bili vključene v oceno učinka.

- **Ocena učinka**

O oceni učinka¹² je potekala razprava z Odborom za regulativni nadzor, bila je odobrena brez pridržkov 17. januarja 2018¹³. Ocena učinka je priložena predlogu, predlog je v skladu z njo.

V oceni učinka je opisan osnovni scenarij, ki se primerja s tremi možnostmi za uvedbo bonitetnega varovalnega mehanizma ob upoštevanju vseh ustreznih predpostavk. V osnovnem scenariju je upoštevano sedanje stanje glede oblikovanja rezervacij za nedonosne izpostavljenosti, tj. uporaba novih pravil v skladu z MSRP 9 in obstoječa nadzorna pooblastila za povečanje rezervacij za nedonosne izpostavljenosti. Dve možnosti sta bili zasnovani kot bonitetni odbitek od kapitala v primeru nezadostnih rezervacij, in sicer z uporabo pristopa ob koncu obdobja ali postopnega načina (ki bi bil lahko linearen ali progresiven). Tretja možnost je bila zasnovana kot pristop po načelu odbitka pri vrednotenju za zavarovane nedonosne izpostavljenosti, kjer bi se pri izračunu bonitetnega varovala upoštevala specifična vrsta kreditnega zavarovanja, s katerim je nedonosna izpostavljenost zavarovana. Po analizi v oceni učinka je prednostna možnost pristop postopnega odbitka s progresivnim povečevanjem. V primerjavi s pristopom ob koncu obdobja se s tem načinom prepreči učinek izrazitega naglega padca, ki je lahko znaten. V primerjavi z načinom linearne odbitka imajo banke pri tem načinu tudi več možnosti za izterjavo kreditnega zavarovanja ali poplačilo kreditov v prvih nekaj letih. Ta način se zdi tudi manj zapleten in operativno obremenjujoč od možnosti, ki izhaja iz pristopa odbitka pri vrednotenju.

Kot je razvidno iz ocene učinka je mogoče stroške, ki bodo nastali zaradi uvedbe bonitetnega varovalnega mehanizma za nedonosne izpostavljenosti s prenizkimi rezervacijami, šteti za obvladljive. Po ocenah EBA znaša pri srednje veliki banki v EU kumulativno zmanjšanje količnika navadnega lastniškega temeljnega kapitala zaradi uvedbe bonitetnega varovalnega mehanizma (podobnega tistemu, ki naj bi se uvedel) približno 138 bazičnih točk po 20 letih. Toda ta rezultat še vedno pomeni zgornjo mejo možnega učinka predlaganega ukrepa, saj so temeljne predpostavke precej previdne (glej oceno učinka) in niso upoštevani učinki mehkejše umeritve, ki bi se uporabljala v posebnih primerih nedonosnih izpostavljenosti, ki verjetno ne bodo poplačane

Poročilo o oceni učinka je bilo nekoliko spremenjeno v skladu s priporočilom odbora za regulativni nadzor. Skupni uvod v tri poročila o nedonosnih izpostavljenostih je bil razširjen, da bi bile boljše pojasnjene sinergije med njimi. Vključene so bile dodatne obrazložitve

¹² Vstavite povezavo na oceno učinka.

¹³ Vstavite povezavo na pozitivno mnenje.

potrebe po ukrepanju na ravni EU, poročilo pa je bilo spremenjeno, da bi bil v njem bolj upoštevan učinek obstoječih ukrepov, kot so MSRP 9 in pooblastila 2. stebra. Vnesene so bile posodobljene ocene EBA ter temeljitejše razlage rezultatov in uporabljenih predpostavk. Popravljenе so bile tudi preglednice za količinsko določitev v skladu s posodobljenimi ocenami, da bi podkrepile količinsko določitev makroekonomskih učinkov prednostne možnosti.

- **Ustreznost in poenostavitev ureditve**

S to pobudo se uvaja novo orodje (zahteve za minimalno kritje za nastale/pričakovane izgube iz nedonosnih izpostavljenosti), ki k obstoječi zakonodaji dodaja uvedbo nove bonitetne obravnave in vključitev obstoječih opredelitev pojmov. Izboljšuje učinkovitost obstoječe zakonodaje, saj zagotavlja standardizirano minimalno raven pravil za kritje po vsej Uniji. Opozoriti je treba, da bodo na obseg nedonosnih izpostavljenosti vplivale tudi druge sedanje in pretekle pobude v zvezi z nedonosnimi izpostavljenostmi, zato bi bilo težko ugotoviti povečanje učinkovitosti za vsak ukrep posebej (podrobneje v Prilogi 3 k oceni učinka).

Bonitetni varovalni mehanizem za nedonosne izpostavljenosti z nezadostnimi rezervacijami bo okrepil bančne bilance z bolj pravočasnim in učinkovitim upravljanjem nedonosnih izpostavljenosti in tako pripomogel k stabilnejši ponudbi kreditov v prihodnje. Pozitivni učinek bi moral koristiti zlasti malim in srednjim podjetjem, ki so bolj odvisna od bančnih kreditov kot velika podjetja.

- **Temeljne pravice**

EU je zavezana visokim standardom varstva temeljnih pravic in je podpisnica številnih konvencij o človekovih pravicah. Glede tega predlog upošteva temeljne pravice in načela Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, zlasti svobodo podjetniške pobude, lastninsko pravico, pravico do poštenega sojenja, varstvo osebnih podatkov in varstvo potrošnikov.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog nima posledic za proračun Unije.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Izvedbeni načrti ter ureditve spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

S tem predlogom bodo uvedene spremembe izračuna kapitala, določenega v uredbi o kapitalskih zahtevah, zato bo ocenjen v okviru spremljanja navedene uredbe.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Opredelitev pojma „nedonosna izpostavljenost“ – predlagani člen 47a:

Za namene bonitetnega varovalnega mehanizma se v uredbi o kapitalskih zahtevah uvaja opredelitev pojma „nedonosna izpostavljenost“. Ta opredelitev pojma temelji na konceptu nedonosne izpostavljenosti, ki ga je Komisija uvedla v Izvedbeni uredbi (EU) št. 680/2014, ta uredba pa se že splošno uporablja za namene nadzornega poročanja. Med drugim vključuje neplačane izpostavljenosti, kot so opredeljene za zahteve izračuna kapitala za kreditno tveganje, in izpostavljenosti, ki so bile oslabiljene v skladu z računovodskim okvirom, ki se uporablja. Predlagane spremembe poleg tega uvajajo stroga merila za pogoje, pod katerimi se izpostavljenost ne šteje več za nedonosno, ter za regulativne posledice refinanciranja in drugih

ukrepov restrukturiranja, to pa je tudi v skladu z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 680/2014,

Splošno načelo bonitetnega varovalnega mehanizma – predlagana člena 36(1)(m) in 47c:

Bonitetni varovalni mehanizem sestavljata dva glavna elementa: (i) zahteva, da institucije pokrijejo nastale in pričakovane izgube iz novoizdanih kreditov, ko taki krediti postanejo nedonosni (zahteva za minimalno kritje), do skupne minimalne ravni in (ii) če zahteva za minimalno kritje ni izpolnjena, odbitek razlike med višino dejanskega kritja in minimalnim kritjem od postavk navadnega lastniškega temeljnega kapitala.

Zahteva za minimalno krite se postopoma povečuje, odvisno od tega, kako dolgo je bila izpostavljenost razvrščena kot nedonosna. V prvih letih po razvrstitvi izpostavljenosti kot nedonosne je letno povečanje zahteve za minimalno kritje nižje. To postopno povečevanje odraža dejstvo, da je verjetnost, da bo zapadli znesek poplačan, nižja, dalj ko je izpostavljenost nedonosna.

Za zagotavljanje skladnosti z zahtevami za minimalno kritje bi prišle v poštev naslednje postavke:

a) rezervacije, pripoznane v računovodskem okviru, ki se uporablja („popravki zaradi kreditnega tveganja“) tj. znesek posebnih in splošnih rezervacij za kreditne izgube, ki je pripoznan v računovodskih izkazih institucije;

b) dodatni popravki vrednosti za sredstva, vrednotena po pošteni vrednosti;

c) druga zmanjšanja kapitala; institucije lahko npr. uporabijo višje odbitke od kapitala od tistih, ki jih zahteva uredba, in

d) za institucije, ki izračunavajo tveganju prilagojena sredstva z uporabo pristopa notranje bonitetne ocene, regulativni pričakovani primanjkljaj izgub, ki je že odbit od kapitala.

Bonitetni varovalni mehanizem se uporabi le, če vsota zneskov iz točk a–d ne zadostuje za izpolnitev ustrezne zahteve za najnižje kritje. Z odbitkom bi bilo zagotovljeno, da bi bila tveganja, povezana z nedonosnimi izpostavljenostmi, tako ali drugače ustrezno izražena v količnikih navadnega lastniškega temeljnega kapitala institucije.

Razlikovanje med zavarovanimi in nezavarovanimi nedonosnimi izpostavljenostmi – člen 47c(2) in (3)

Uporabljajo se različne zahteve za kritje glede na to, ali so nedonosne izpostavljenosti razvrščene kot „zavarovane“ ali „nezavarovane“. Nedonosne izpostavljenosti, ki so krite z ustreznim kreditnim zavarovanjem, oziroma tisti njihov del, ki je krit z ustreznim kreditnim zavarovanjem, se štejejo za *zavarovane*. Nedonosne izpostavljenosti, ki niso krite z ustreznim kreditnim zavarovanjem, oziroma tisti njihov del, ki ni krit z ustreznim kreditnim zavarovanjem, pa se štejejo za *nezavarovane*. Kredit, ki je samo deloma krit z zavarovanjem s premoženjem, bi se v kritem delu štel za zavarovanega, v nekitem delu pa za nezavarovanega.

Nedonosne nezavarovane kreditne izpostavljenosti in nedonosne kreditne izpostavljenosti, zavarovane s premoženjem, bi bilo načeloma mogoče obravnavati enako. Vendar imata ti vrsti izpostavljenosti različne značilnosti glede tveganja. Zavarovane nedonosne

izpostavljenosti so za institucijo na splošno manj tvegane od nezavarovanih nedonosnih izpostavljenosti, saj ima kreditodajalec na podlagi kreditnega zavarovanja, s katerim je zavarovan kredit, posebno terjatev za sredstvo ali do tretje osebe, ne da bi se s tem zmanjšala njegova splošna terjatev do neplačnika. Če pa nezavarovani kredit postane nedonosen, ustanova običajno nima druge možnosti za rešitev kot restrukturiranje. Pri zavarovanih nedonosnih izpostavljenostih je stopnja poplačljivosti v povprečju bistveno višja kot pri nezavarovanih. Vendar je treba nekaj več časa za uveljavitev kreditnega zavarovanja in, če je ustrezno, unovčitev zavarovanja s premoženjem. Zato bi moralo za nezavarovane nedonosne izpostavljenosti veljati višje in bolj pravočasno minimalno kritje izgube banke upnice kot za zavarovane nedonosne izpostavljenosti. Če pa kreditno zavarovanje po določenem številu let ni uspešno uveljavljeno (tj. zavarovanja s premoženjem / jamstva ni bilo mogoče unovčiti), bi se moralo šteti, da ni več učinkovito. V takem primeru se tudi šteje, da je treba izpostavljeni znesek zavarovanih nedonosnih izpostavljenosti pokriti v celoti. Lažje pravočasno reševanje zavarovanih nedonosnih izpostavljenosti bi bilo treba omogočiti s stalnimi prizadevanji za reformo insolvenčnih sistemov v več državah članicah in z uporabo pospešenega izvensodnega uveljavljanja pravic iz zavarovanja, ki je predvideno v predlogu Komisije za direktivo o skrbnikih kreditov, kupcih kreditov in poplačilu iz naslova zavarovanja s premoženjem, sprejetem istega dne kot ta predlog. Banke, ki uporabljajo izvensodne postopke izterjave, svoje nedonosne izpostavljenosti navadno prestrukturirajo, zagotovijo poplačilo ali jih odsvojijo prej in v večji meri. Potreba po večjem kritju izgub iz nedonosnih izpostavljenosti bi jih manj prizadela.

Razlika med nedonosnimi izpostavljenostmi, pri katerih dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni, in drugimi nedonosnimi izpostavljenostmi – člen 47c(2) in (3):

Opredelitev nedonosnih izpostavljenosti vključuje primere, pri katerih se šteje, da ni verjetno, da bo dolžnik odplačal kredit, čeprav dejansko še vedno plačuje obroke. Ker institucija od dolžnika še vedno prejema plačilo v celoti brez pretirane zamude, se na splošno pričakuje, da bo kreditno tveganje nižje kot pri izpostavljenostih, pri katerih dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni, zato lahko v takih primerih uporabi manj strog časovni raspored. Konkretno se v tem primeru nedonosne izpostavljenosti po opredeljenem obdobju (tj. po dveh letih pri nezavarovanih nedonosnih izpostavljenostih in po osmih letih pri zavarovanih) pokrijejo v višini do 80 % vrednosti izpostavljenosti. Če pa dolžnik pri kateri koli pomembni kreditni obveznosti do institucije zamuja s plačilom več kot 90 dni, se po določenem obdobju zahteva raven kritja v celoti.

Odstopanje za pretekle kredite – člen 469a

Bonitetni varovalni mehanizem bi se uporabljalo samo za izpostavljenosti, izdane po 14. marcu 2018, saj bo od tega dne dovolj jasno, kako se bo novo pravilo uporabljalo. Da ne bi prihajalo do izogibanja temu odstopanju, bi bilo treba izpostavljenosti, ki so bile sicer izdane pred sprejetjem predloga, vendar jih je institucija pozneje spremenila tako, da se je njihova vrednost izpostavljenosti povečala, obravnavati kot novoizdane izpostavljenosti. Nasprotno pa bi bilo treba izpostavljenosti, izdane pred dnem sprejetja tega predloga, obravnavati po pravilih, ki so veljala na dan izdaje, tudi če so refinancirane ali kako drugače restrukturirane.

Predlog

UREDBA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 glede minimalnega kritja izgub za nedonosne izpostavljenosti**

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA —

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke¹⁴,ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora¹⁵,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Vzpostavitev celovite strategije za reševanje vprašanja nedonosnih izpostavljenosti je za Unijo prednostna naloga. Čeprav so za reševanje nedonosnih izpostavljenosti odgovorne predvsem banke in države članice, ima zmanjšanje sedanjega obsega nedonosnih izpostavljenosti in preprečevanje njihovega pretiranega kopičenja v prihodnosti nedvomno tudi razsežnost EU. Glede na medsebojno povezanost bančnih in finančnih sistemov po vsej Uniji, kjer banke poslujejo v več jurisdikcijah in državah članicah, obstaja precej možnosti za učinke prelivanja za države članice in za Unijo nasploh, tako v smislu gospodarske rasti kot finančne stabilnosti.
- (2) Povezan finančni sistem bo okrepil odpornost evropske monetarne unije na škodljive pretrese, saj bo olajšal čezmejno delitev tveganj v zasebnem sektorju, hkrati pa zmanjšal potrebo po javni delitvi tveganj. Da bi Unija lahko dosegla te cilje, bi morala zdaj dokončati bančno unijo in še razviti unijo kapitalskih trgov. Reševanje velikega obsega nedonosnih izpostavljenosti in njihovega možnega kopičenja v prihodnosti je bistvenega pomena za bančno unijo, saj brez nje ni mogoče zagotavljati konkurence v bančnem sektorju, ohranjati finančne stabilnosti in spodbujati kreditiranja, ki bi prineslo nova delovna mesta in rast v Uniji.
- (3) Svet je julija 2017 v svojem akcijskem načrtu za reševanje problema nedonosnih kreditov v Evropi pozval različne institucije, da sprejmejo ustrezne ukrepe za nadaljnje reševanje velikega števila nedonosnih izpostavljenosti v Uniji. V akcijskem načrtu je podan celosten pristop s poudarkom na kombinaciji dopolnjujočih se ukrepov politike

¹⁴ UL C [...], [...], str. [...].

¹⁵ UL C, , str. .

na štirih področjih: (i) nadzor in regulacija bank, (ii) reforma okvirov za prestrukturiranje, insolventnost in izterjavo dolgov, (iii) razvoj sekundarnih trgov za prizadeto premoženje, (iv) spodbujanje prestrukturiranja bančnega sistema. Ukrepe na teh področjih bi bilo treba sprejeti na nacionalni ravni in na ravni Unije, kadar je to primerno. Komisija je podoben namen napovedala v svojem sporočilu o dokončanju bančne unije z dne 11. oktobra 2017¹⁶, v katerem je pozvala k pripravi celovitega svežnja o reševanju nedonosnih kreditov v Uniji.

- (4) Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013¹⁷ skupaj z Direktivo 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013¹⁸ tvori pravni okvir za bonitetno ureditev za institucije. Uredba (EU) št. 575/2013 med drugim vsebuje določbe, ki se neposredno uporabljajo v institucijah za ugotovitev njihovega kapitala. Zato je treba sedanjo bonitetno ureditev v Uredbi (EU) št. 575/2013 glede kapitala dopolniti z določbami, ki zahtevajo odbitek od kapitala, če za nedonosne izpostavljenosti ni zadostnega kritja z rezervacijami ali drugimi prilagoditvami. To bi pomenilo, da bi dejansko vzpostavili bonitetni varovalni mehanizem za nedonosne izpostavljenosti, ki bi se uporabljal enotno za vse institucije v Uniji.
- (5) Bonitetni varovalni mehanizem pristojnim organom ne bi smel preprečiti izvajanja njihovih pooblastil v skladu z Direktivo 2013/36/EU. Kjer pristojni organi po preučitvi vsakega primera posebej ugotovijo, da kljub uporabi bonitetnega varovalnega mehanizma za nedonosne izpostavljenosti iz te uredbe nedonosne izpostavljenosti konkretne institucije nimajo zadostnega kritja, lahko uporabijo svoja nadzorna pooblastila iz Direktive 2013/36/EU, vključno s pooblastilom iz člena 104(1)(d) navedene direktive.
- (6) Za uporabo bonitetnega varovala je primerno v Uredbo (EU) št. 575/2013 uvesti jasen sklop pogojev za razvrščanje nedonosnih izpostavljenosti. Ker že Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 680/2014 določa merila glede nedonosnih izpostavljenosti za namene nadzornega poročanja, je primerno, da se pri razvrščanju nedonosnih izpostavljenosti izhaja iz tega obstoječega okvira. Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 680/2014 se nanaša na neplačane izpostavljenosti, kot so opredeljene za namene izračuna kapitalskih zahtev za kreditno tveganje, in izpostavljenosti, ki so bile oslABLJENE v skladu z računovodskim okvirom, ki se uporablja. Ker lahko ukrepi restrukturiranja vplivajo na to, ali se izpostavljenost razvrsti kot nedonosna, so merila za razvrščanje dopolnjena z jasnimi merili za vpliv ukrepov restrukturiranja. Razlogi in posledice ukrepov restrukturiranja so lahko različni, zato je primerno zagotoviti, da ukrep restrukturiranja, ki se odobri za nedonosno izpostavljenost, ne povzroči, da se ta izpostavljenost ne razvršča več kot nedonosna, če niso izpolnjena nekatera stroga merila za prenehanje take razvrstitve.

¹⁶ COM(2017) 592 final, 11. oktober 2017.

¹⁷ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012, UL L 176, 27.6.2013, str. 1.

¹⁸ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013, UL L 176, 27.6.2013, str. 338.

- (7) Dalj ko je izpostavljenost nedonosna, manj je verjetno, da bo poplačana. Zato bi se moral tisti del izpostavljenosti, ki bi moral biti krit z rezervacijami, drugimi prilagoditvami ali odbitki, sčasoma povečevati po vnaprej določenem časovnem razporedu.
- (8) Zavarovane nedonosne izpostavljenosti so na splošno manj tvegane od nezavarovanih nedonosnih izpostavljenosti, saj ima institucija na podlagi kreditnega zavarovanja, s katerim je zavarovan kredit, poleg splošne terjatve do neplačnika še posebno terjatev za sredstvo ali do tretje osebe. V primeru nezavarovanega kredita bi bila na razpolago samo splošna terjatev do neplačnika. Ker je tveganje pri nezavarovanih kreditih večje, bi bilo treba uporabljati strožji časovni raspored. Izpostavljenost, ki je samo deloma krita z zavarovanjem s premoženjem, bi bilo treba v kritem delu šteti za zavarovano, v nekritem delu pa za nezavarovano.
- (9) Uporabiti bi bilo treba različen časovni raspored glede na to, ali je izpostavljenost nedonosna, ker dolžnik zamuja s plačilom za več kot 90 dni, ali iz kakšnega drugega razloga. V prvem primeru bi morala biti zahteva za minimalno kritje višja, saj institucija od dolžnika že dolgo ni prejela nobenega plačila. V drugem primeru ne bi smelo biti zahteve po polnem kritju, saj se v določeni meri še odplačuje ali pa je verjetneje, da bo odplačana.
- (10) Če je izpostavljenost razvrščena kot nedonosna iz drugih razlogov in ne zaradi zamude pri plačilu, daljše od 90 dni, pozneje pa pride do zamude pri plačilu, ki je daljša od 90 dni, bi moral zanjo veljati strožji časovni raspored, ki se uporablja za nedonosne izpostavljenosti, pri katerih se zamuja pri plačilu več kot 90 dni. Novi časovni raspored ne bi smel veljati za nazaj in bi se moral uporabljati od dneva, na katerega je zamuda pri plačilu izpostavljenosti prekoračila 90 dni. Vendar pa bi se moral uporabljati tisti faktor, ki bi se uporabljal, če bi bila izpostavljenost od vsega začetka razvrščena kot nedonosna izpostavljenost zaradi zamude pri plačilu več kot 90 dni.
- (11) Da bi zagotovili uporabo preudarnega pristopa pri vrednotenju kreditnega zavarovanja nedonosnih izpostavljenosti, ki jih imajo institucije, bi moral Evropski bančni organ razmisliti o tem, ali bi bila potrebna skupna metodologija, zlasti glede predpostavk v zvezi z možnostjo poplačila in izvršljivostjo, in jo po potrebi pripraviti, morda pa vanjo vključiti tudi minimalne zahteve za prevrednotenje v smislu rokov.
- (12) Da bi omogočili tekoč prehod na nov bonitetni varovalni mehanizem, se nova pravila ne bi smela uporabljati za izpostavljenosti, izdane pred 14. marcem 2018. Komisija je večkrat javno povedala, da namerava uvesti bonitetni varovalni mehanizem za nedonosne izpostavljenosti. Na dan zakonodajnega predloga bi morale biti institucijam in drugim zainteresiranim stranem dovolj jasno, kako se bo uporabljal bonitetni varovalni mehanizem, ki ga namerava uvesti Komisija.
- (13) Uredbo (EU) št. 575/2013 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –
- SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Spremembe Uredbe (EU) št. 575/2013

- (1) V členu 36 se doda točka (m):
„(m) ustrezní znesek nezadostnega kritja za nedonosne izpostavljenosti.“;
- (2) vstavijo se naslednji členi 47a, 47b in 47c:

„Člen 47a

Nedonosne izpostavljenosti

1. Za namene člena 36(1)(m) „izpostavljenost“ vključuje katero koli od naslednjih postavk, če niso zajete v trgovalni knjigi institucije:
 - (a) dolžniški instrument vključno z dolžniškim vrednostnim papirjem, kredit, predujem, stanje denarnih sredstev v centralni banki in katera koli druga vloga na vpogled;
 - (b) prevzeta obveznost iz kreditov, dano finančno poroštvo ali kakršna koli druga preklicna ali nepreklicna zaveza.

2. Za namene člena 36(1)(m) je vrednost izpostavljenosti dolžniškega instrumenta njena knjigovodska vrednost, merjena brez upoštevanja posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja, dodatnih prilagoditev vrednosti v skladu s členoma 34 in 105, zneskov, odbitih v skladu s členom 36(1)(m), ali drugih zmanjšanj kapitala v zvezi z izpostavljenostjo.

Za namene člena 36(1)(m) se šteje, da je vrednost izpostavljenosti prevzete obveznosti iz kreditov, danega finančnega porošstva ali drugih zavez njena nominalna vrednost, ki predstavlja največjo izpostavljenost institucije kreditnemu tveganju brez upoštevanja stvarnega ali osebnega kreditnega zavarovanja. Pri tem velja zlasti naslednje:

- (a) nominalna vrednost danih finančnih poroštev je najvišji znesek, ki bi ga bil subjekt lahko dolžan plačati, če bi bilo poroštvo unovčeno;
- (b) nominalna vrednost obveznosti iz kreditov je neizkoriščen znesek, za katerega se je institucija zavezala, da ga bo posodila.

V nominalni vrednosti iz drugega pododstavka se ne upoštevajo: posebni popravek zaradi kreditnega tveganja, dodatne prilagoditve vrednosti v skladu s členoma 34 in 105, zneski, odbiti v skladu s členom 36(1)(m), ali druga zmanjšanja kapitala zaradi izpostavljenosti.

3. Za namene člena 36(1)(m) se kot nedonosne razvrstijo naslednje izpostavljenosti:
 - (a) izpostavljenost, za katero se šteje, da je prišlo do neplačila v skladu s členom 178;
 - (b) izpostavljenost, za katero se šteje, da je oslABLJENA v skladu z računovodskim okvirom, ki se uporablja;
 - (c) izpostavljenost s poskusno dobo v skladu s členom 7, če so odobreni dodatni ukrepi restrukturiranja ali če je zapadlost prekoračena za več kot 30 dni;
 - (d) izpostavljenost v obliki zaveze, ki bi, če bi bila črpana ali uporabljena kako drugače, pomenila tveganje, da ne bo odplačana v celoti, ne da bi se unovčilo zavarovanje s premoženjem;
 - (e) izpostavljenost v obliki finančnega porošstva, za katerega obstaja tveganje, da ga bo unovčila zajamčena stranka, tudi kadar osnovna zajamčena izpostavljenost izpolnjuje merila, da se šteje kot nedonosna.

Za namene iz točke (a), če ima institucija bilančne izpostavljenosti do dolžnika, pri katerih je zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 90 dni in ki predstavljajo več kot 20 % vseh bilančnih izpostavljenosti do tega dolžnika, se šteje, da je pri vseh

bilančnih in zunajbilančnih izpostavljenostih do tega dolžnika zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 90 dni.

4. Izpostavljenosti, za katere ni bil izveden ukrep restrukturiranja, se ne razvrščajo več kot nedonosne za namene člena 36(1)(m), če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) izpostavljenost izpolnjuje merila za umik, ki jih institucija uporablja za prenehanje razvrstitve kot oslABLJENE v skladu z računovodskim okvirom, ki se uporablja, in razvrstitve kot neplačane v skladu s členom 178;
 - (b) dolžnikov položaj se je toliko izboljšal, da je institucija prepričana, da bo plačilo verjetno izvedeno v celoti in pravočasno;
 - (c) dolžnik nima nobenega zneska, pri katerem bi bila zapadlost prekoračena za več kot 90 dni.
5. Če se nedonosna izpostavljenost razvrsti kot stalno sredstvo za prodajo v skladu z računovodskim okvirom, ki se uporablja, se za namene člena 36(1)(m) še naprej razvršča kot nedonosna izpostavljenost.
6. Nedonosne izpostavljenosti, za katere je bil izveden ukrep restrukturiranja, se ne razvrščajo več kot nedonosne za namene člena 36(1)(m), če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) izpostavljenosti niso več v položaju, v katerem bi se razvrščale kot nedonosne v skladu z odstavkom 3;
 - (b) od trenutka, ko so bili odobreni ukrepi restrukturiranja, do trenutka, ko so se izpostavljenosti razvrstile kot nedonosne, je minilo najmanj eno leto;
 - (c) po ukrepih restrukturiranja ni zneska, pri katerem bi bila prekoračena zapadlost v plačilo, ali pa je institucija na podlagi analize dolžnikovega finančnega položaja prepričana, da bo odplačilo najverjetneje izvedeno v celoti in pravočasno.

Za namene iz točke (c) se šteje, da je verjetno, da bo odplačilo izvedeno v celoti in pravočasno, če je dolžnik redno in pravočasno plačeval zneske, ki so enaki enemu od naslednjih:

- (i) če so obstajali zneski, pri katerih je bila prekoračena zapadlost v plačilo, znesku, pri katerem je bila zapadlost v plačilo prekoračena, preden je bil odobren ukrep restrukturiranja;
 - (ii) če niso obstajali zneski, pri katerih je bila prekoračena zapadlost v plačilo, znesku, ki je bil odpisan v okviru odobrenih ukrepov restrukturiranja
7. Če se nedonosna izpostavljenost preneha razvrščati kot nedonosna v skladu z odstavkom 6, za tako izpostavljenost teče poskusna doba, dokler niso izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
 - (a) od dneva, ko je bila restrukturirana izpostavljenost ponovno razvrščena kot donosna, sta pretekli najmanj dve leti;
 - (b) plačevanje je bilo redno in pravočasno najmanj v polovici poskusne dobe, ki bi veljala za to izpostavljenost, zaradi česar je bil odplačan znaten znesek glavnice ali obresti;
 - (c) dolžnik pri nobeni izpostavljenosti ne zamuja s plačilom več kot 30 dni.

Člen 47b
Ukrepi restrukturiranja

1. Za namene člena 47a „ukrep restrukturiranja“ vključuje koncesijo, ki jo institucija odobri dolžniku, ki se mu je finančni položaj poslabšal ali se mu bo verjetno poslabšal. Koncesija lahko za kreditodajalca pomeni izgubo, zato je potreben eden od naslednjih dveh ukrepov:
 - (a) prilagoditev pogojev glede dolžniške obveznosti, kakršna ne bi bila odobrena, če se dolžnikov finančni položaj ne bi poslabšal;
 - (b) delno ali celotno refinanciranje dolžniške obveznosti, kakršno ne bi bilo odobreno, če se dolžnikov finančni položaj ne bi poslabšal.
2. Za namene odstavka 1 se za ukrepe restrukturiranja šteje vsaj naslednje:
 - (a) novi pogodbeni pogoji, ki so za dolžnika ugodnejši od prejšnjih;
 - (b) novi pogodbeni pogoji, ki so za dolžnika ugodnejši od pogodbenih pogojev, ki jih ista institucija v tistem času nudi dolžnikom s podobnim profilom tveganja;
 - (c) izpostavljenost pod pogoji iz prvotne pogodbe je bila razvrščena kot nedonosna še pred prilagoditvijo pogodbenih pogojev ali bi bila razvrščena kot nedonosna, če se pogodbeni pogoji ne bi prilagodili;
 - (d) posledica ukrepa je celoten ali delen preklic dolžniške obveznosti;
 - (e) institucija odobri uporabo določb, po katerih lahko dolžnik prilagodi pogodbene pogoje, izpostavljenost pa je bila razvrščena kot nedonosna, še preden so bile te določbe uporabljene, ali bi bila razvrščena kot nedonosna, če se te določbe ne bi uporabile;
 - (f) dolžnik je v času odobritve dolga ali nedolgo prej oziroma nedolgo pozneje plačal obroke glavnice ali obresti iz druge dolžniške obveznosti do iste institucije, ki je bila razvrščena kot nedonosna izpostavljenost oziroma bi bila razvrščena kot taka, če ta plačila ne bi bila izvedena;
 - (g) pri prilagoditvi pogodbenih pogojev gre za odplačila s prevzemom premoženja, s katerim je bil zavarovan kredit, če taka prilagoditev pomeni koncesijo.
3. Za namene odstavka 1 naslednje okoliščine kažejo, da so bili morda sprejeti ukrepi restrukturiranja:
 - (a) pri prvotni pogodbi je bila zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 30 dni najmanj enkrat v zadnjih treh mesecih pred prilagoditvijo pogodbe oziroma bi bila prekoračena za več kot 30 dni, če ne bi bilo prilagoditve pogodbe;
 - (b) dolžnik je v času sklenitve kreditne pogodbe ali nedolgo prej oziroma nedolgo pozneje plačal obroke glavnice ali obresti iz druge dolžniške obveznosti do iste institucije, pri kateri je bila zapadlost v plačilo najmanj enkrat v zadnjih treh mesecih pred odobritvijo novega dolga prekoračena za 30 dni;
 - (c) institucija odobri uporabo določb, po katerih lahko dolžnik prilagodi pogodbene pogoje, pri izpostavljenosti pa je zapadlost v plačilo prekoračena za 30 dni ali bi bila prekoračena za 30 dni, če se te določbe ne bi uporabile.
4. Za namene tega člena se poslabšanje dolžnikovega finančnega položaja ocenjuje na ravni dolžnika, pri čemer se upoštevajo vse pravne osebe v dolžnikovi skupini, ki se zajemajo v konsolidiranih računovodskih izkazih družbe, in fizične osebe, ki nadzorujejo to skupino.

Člen 47c
Odbitki za nedonosne izpostavljenosti

1. Za namene člena 36(1)(m) ustanova izračuna ustrezeni znesek nezadostnega kritja za nedonosne izpostavljenosti, ki se odbije od postavk navadnega lastniškega temeljnega kapitala, tako, da znesek iz točke (b) odšteje od zneska iz točke (a):
 - (a) vsota:
 - (i) morebitnega nezavarovanega dela vsake nedonosne izpostavljenosti, pomnoženega z ustreznim faktorjem iz odstavka 2;
 - (ii) morebitnega zavarovanega dela vsake nedonosne izpostavljenosti, pomnoženega z ustreznim faktorjem iz odstavka 3;
 - (b) vsota naslednjih postavk, če se nanašajo na določeno nedonosno izpostavljenost:
 - (i) posebni popravki zaradi kreditnega tveganja;
 - (ii) dodatne prilagoditve vrednosti v skladu s členoma 34 in 105;
 - (iii) druga zmanjšanja kapitala;
 - (iv) za institucije, ki izračunavajo znesek tveganju prilagojenih izpostavljenosti po pristopu na osnovi notranjih bonitetnih ocen, absolutna vrednost zneskov, odbitih v skladu s členom 36(1)(d), ki se nanašajo na nedonosne izpostavljenosti, pri čemer se absolutna vrednost, ki jo je mogoče pripisati vsaki nedonosni izpostavljenosti, izračuna tako, da se zneski, odbiti v skladu s členom 36(1)(d), pomnožijo s prispevkom zneska pričakovane izgube za nedonosno izpostavljenost k skupnemu znesku pričakovane izgube za neplačane in plačane izpostavljenosti, kot je ustrezno.

Zavarovani del nedonosne izpostavljenosti je tisti del tovrstne izpostavljenosti, ki je krit s stvarnim ali osebnim kreditnim zavarovanjem v skladu s poglavjema 3 in 4 naslova II.

Nezavarovani del nedonosne izpostavljenosti ustreza morebitni razliki med vrednostjo izpostavljenosti v skladu s členom 47a(1) in morebitnim zavarovanim delom izpostavljenosti.

2. Za namene odstavka 1(a)(i) se uporabljajo naslednji faktorji:
 - (a) 0,35 za nezavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od enega do dveh let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (b) 0,28 za nezavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od enega do dveh let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (c) 1 za nezavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja od prvega dne drugega leta po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (d) 0,8 za nezavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja od prvega dne drugega leta po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;

3. Za namene odstavka 1(a)(ii) se uporabljajo naslednji faktorji:
- (a) 0,05 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od enega do dveh let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (b) 0,04 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od enega do dveh let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (c) 0,1 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od dveh do treh let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (d) 0,08 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od dveh do treh let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (e) 0,175 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od treh do štirih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (f) 0,14 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od treh do štirih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (g) 0,275 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od štirih do petih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (h) 0,22 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od štirih do petih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (i) 0,4 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od petih do šestih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (j) 0,32 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od petih do šestih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (k) 0,55 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od šestih do sedmih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (l) 0,44 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od šestih do sedmih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (m) 0,75 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od sedmih do osmih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (n) 0,6 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja v obdobju od sedmih do osmih let po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni;

- (o) 1 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja od prvega dne osmega leta po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik zamuja s plačilom nad 90 dni;
 - (p) 0,8 za zavarovani del nedonosne izpostavljenosti, ki se uporablja od prvega dne osmega leta po tem, ko je bila razvrščena kot nedonosna, če dolžnik ne zamuja s plačilom nad 90 dni.
4. Za določitev faktorja iz odstavkov 2 in 3, ki se uporablja za zavarovani ali nezavarovani del izpostavljenosti, se uporabljajo naslednja pravila:
- (a) če je izpostavljenost razvrščena kot nedonosna iz drugih razlogov in ne zato, ker bi bila zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 90 dni, nato pa se zapadlost v plačilo prekorači za več kot 90 dni, se od dne, ko je bila zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 90 dni, obravnava, kot da bi bila zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 90 dni na dan, ko je bila razvrščena kot nedonosna;
 - (b) izpostavljenost, ki je bila razvrščena kot nedonosna, ker je bila zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 90 dni, se kot taka obravnava, dokler v skladu s členom 47a(4) in (6) ni več razvrščena kot nedonosna, ne glede na to, ali je dolžnik poravnal zapadle obveznosti;
 - (c) izpostavljenost, ki je bila razvrščena kot nedonosna, ker je bila zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 90 dni, in za katero se pozneje sprejmejo ukrepi restrukturiranja, se še vedno obravnava, kot da je zapadlost v plačilo prekoračena za več kot 90 dni;
 - (d) ali je zapadlost v plačilo pri izpostavljenosti prekoračena za več kot 90 dni, se določi v skladu s členom 178.
5. EBA oceni obseg praks, ki se uporabljajo za vrednotenje zavarovanih nedonosnih izpostavljenosti in lahko pripravi smernice za določitev skupne metodologije, med drugim tudi možnih minimalnih zahtev za prevrednotenje v smislu rokov in priložnostnih metod za bonitetno vrednotenje primernih oblik stvarnega in osebnega kreditnega zavarovanja, zlasti glede predpostavk v zvezi z možnostjo poplačila iz njihovega naslova in njihove izvršljivosti.

Navedene smernice se izdajo v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010.“;

- (3) v členu 111(1) se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„1. Vrednost izpostavljenosti sredstva je enaka njegovi knjigovodski vrednosti, ki preostane po posebnih popravkih zaradi kreditnega tveganja v skladu s členoma 34 in 105, odbitju zneskov v skladu s členom 36(1)(m) in drugih zmanjšanjih kapitala v zvezi s postavko sredstva. Vrednost izpostavljenosti zunajbilančne postavke iz Priloge I je naslednji odstotek njene nominalne vrednosti po odštetju posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja in zneskov, odbitih v skladu s členom 36(1)(m):“;

- (4) odstavek 1 člena 127 se nadomesti z naslednjim:

„1. Nezavarovanemu delu katere koli postavke, kjer je v skladu s členom 178 prišlo do neplačila s strani dolžnika, ali nezavarovanemu delu katerega koli kreditnega produkta v primeru izpostavljenosti na drobno, kjer je v skladu s členom 178 prišlo do neplačila, se dodeli utež tveganja:

- (a) 150 %, če je seštevek posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja in zneskov, odbitih v skladu s členom 36(1)(m), manj kot 20 % vrednosti nezavarovanega dela izpostavljenosti, če ti posebni popravki zaradi kreditnega tveganja in odbitki niso bili uporabljeni;
 - (b) 100 %, če je seštevek posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja in zneskov, odbitih v skladu s členom 36(1)(m), enak ali večji kot 20 % vrednosti nezavarovanega dela izpostavljenosti, če ti posebni popravki zaradi kreditnega tveganja in odbitki niso bili uporabljeni.“;
- (5) člen 159 se nadomesti z naslednjim besedilom:

„Člen 159

Obravnava zneskov pričakovane izgube

Institucije zneske pričakovanih izgub, izračunanih v skladu s členom 158(5), (6) in (10), odštejejo od splošnih in posebnih popravkov zaradi kreditnega tveganja, dodatnih prilagoditev vrednosti v skladu s členoma 34 in 110 in drugih zmanjšanj kapitala za te izpostavljenosti, razen odbitkov v skladu s členom 36(1)(m). Diskonti na aktivne postavke, ki so bile v skladu s členom 166(1) odkupljene v stanju neplačila, se obravnavajo enako kakor posebni popravki zaradi kreditnega tveganja. Posebni popravki zaradi kreditnega tveganja za neplačane izpostavljenosti se ne uporabljajo za kritje zneskov pričakovane izgube pri ostalih izpostavljenostih. Zneski pričakovane izgube za listinjene izpostavljenosti ter splošni in posebni popravki zaradi kreditnega tveganja za te izpostavljenosti niso vključeni v ta izračun.“;

- (6) točka (b) člena 178(1) se nadomesti z naslednjim:

„(b) dolžnik več kot 90 dni zamuja s plačilom katere koli pomembne kreditne obveznosti do institucije, njene nadrejene osebe ali katere koli njej podrejene družbe. Za izpostavljenosti, zavarovane s stanovanjskimi ali poslovnimi nepremičninami MSP v kategoriji izpostavljenosti na drobno, in za izpostavljenosti do subjektov javnega sektorja lahko pristojni organi 90 dni nadomestijo s 180 dnevi. Obdobje 180 dni se ne uporablja za namene člena 36(1)(m) ali člena 127.“;

- (7) vstavi se naslednji člen 469a:

„Člen 469a

Odstopanje od odbitkov od postavk navadnega lastniškega temeljnega kapitala za nedonosne izpostavljenosti

Z odstopanjem od člena 36(1)(m) institucije od postavk navadnega lastniškega temeljnega kapitala ne odbijejo ustreznega zneska nezadostnega kritja za nedonosne izpostavljenosti, če je izpostavljenost nastala pred 14. marcem 2018.

Če institucija pogoje za izpostavljenost, ki je nastala pred 14. marcem 2018, prilagodi tako, da se izpostavljenost institucije do dolžnika poveča, se šteje, da je izpostavljenost nastala na dan začetka veljavnosti prilagoditve, in odstopanje iz prvega pododstavka zanjo preneha veljati.“.

Člen 2

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik